

17. fejezet - Karácsony

A

téli szünet első napjának reggelén, Harry és Ron még a reggelit is átaludta. A mozgalmas éjszaka után igencsak nehézkesen ment az ébredés. Mire csomagjaikkal megrakottan lebotorkáltak a klubhelyiségbe, Hermione és Ginny már útra készen várták őket.

- Harry, remélem bepakoltál mindent, amire Mundungus meglátogatásakor szükség lehet! Az a hely, tele lesz halálfalókkal, óvatosnak kell lennünk - kezdte Hermione, amint meglátta a fiúkat. Harrynek csak egy bólintásra futotta az erejéből, mivel még nem volt teljesen éber.

- Hermione, hogy tudsz máris ilyenekkel jönni, amikor alig aludtunk, és még nem is reggeliztünk? - méltatlankodott Ron.

- Ugyan már, Ron! Szedd össze magad, mert a többiek már mind lementek a fogadócsarnokba, és lehet, hogy azóta már el a vonathoz is indultak. Csak rátok vártam, hogy elköszönjek...

Ron nyomban megenyhült, amint eszébe jutott, hogy barátnője pár napig távol lesz tőle. Lassan felrémlt neki, miszerint kedvese karácsony másnapjáig a családjával tölti a szünetet.

- Vigyázz magadra! - Harry futólag megölelte a lányt, aztán félrehúzódott, és kinézett az ablakon.

Végre megérkezett az első hó, az utóbbi hetek latykaja és jeges-szeles időjárása után. A kastély díszes üvegeablakain túl ezúttal igazán szép, fehér téli táj látszott. Ginny a fiú mellé lépett gyönyörködni a látványban.

- Remélem lesz alkalmunk egy kis hó csatára - sóhajtott fel vágyakozva. - Végre igazi tél van.

- Biztosan összejön - mosolygott rá Harry. - Ööö... Ginny...

A lány várakozóan tekintett a fiú csillogó, zöld szeméibe.

- Igen?

- Meghívott már valaki a Farsangi Bálra? - Harry zavartan babrálta a talárja ujját.

- Páran próbálkoztak - kezdte a lány kacér mosollyal arcán, miközben kíváncsian kémlelte a fiút -, de eddig valahogy mindig sikerült valami kifogást találnom. Azt hittem, mehetek veled, hiszen tavaly már úgymint láttak minket együtt eleget, és már nem jelentene nagy újságot. Tudják, hogy *barátok* vagyunk... - Harry lesütötte a szemét, és nem válaszolt. Ginnybe belemart a kétség - Vagy már meghívtál másvalakit?

Harry zavarba jött. Szája kiszáradt, szíve pedig hevesen vágózni kezdett. Csak nem féltékeny Ginny?

- Dehogyan is! Arra gondoltam, hogy egyedül megyek. Nem szeretném senkire sem ráirányítani Voldemort figyelmét.

- Talán valaki más is felmerült, és miatta aggódsz így? - kapta fel a fejét Ginny.

- Hogy gondolhatsz ilyet? Csak veled tudnám elképzelni, és biztosan nagyon szép lenne. Nem haboznék, ha nem félténélek ennyire.

- Talán azt is elvárod, hogy én szintén egyedül menjek, vagy ezek szerint neked nem jelentene gondot, ha valaki mással mennék? - kérdezte megenyhülve Ginny, bevetve az utolsó lehetőséget, hogy megváltoztassa Harry álláspontját.

- Hát azt hiszen, nem viselném túl jól. - A fiú nyelni próbált, de torkában gombóc növekedett. A belsejében régóta szunnyadó szörnyeteg ismét mocorogni kezdett, és fogait vicsorgatta már a gondolatra is. - Természetesen nem várhatom el tőled, hogy te is egyedül jöjj. Valószínűleg az lenne a legbiztonságosabb, ha valaki mással mennél. Én majd valahogy megbirkózom a problémával...

- Nem tudom, mit képzelsz, Harry! - csattant fel erre a lány, és a fiú hirtelen nem tudta, mi ütött belé. - Honnan gondold, hogy valakivel a bolondját fogom járatni, a te eltűzött aggodalmad miatt? Mással én sem tudom elképzelni a bált, és nem is akarom. Veled szerettem volna menni. Rólam már úgymint tudnak, és legalább senki mást nem keversz bajba.

- Talán igazad van. Csak annyira féltetek - bizonytalanodott el a fiú.

- Ron húga vagyok, a szüleim a Rend tagjai, apám ráadásul a minisztériumban dolgozik, és tavaly mindenki látta, hogy együtt voltunk. Itt már nincs mit titkolni. Nem kell nagydobra verni, de a bálba azért elmehetnénk együtt. Annak idején Neville-el sem jártam, mégis vele voltam a Trimágus Tusakor rendezett Karácsonyi Bálon.

- Hát, végül is meggyőztél... Akkor ezt megbeszéltük - sóhajtott fel Harry megkönnyebbülten.

- Te bolond! - Ginny szorosán megölelte, és a nyakába fúrta az arcát. Harry a vörös hajzuhatagba temetkezve beszívta friss virágillatát, és nem értette, miért is akart egyáltalán másképp dönteni.

A portrélyukon belépő Charlie Weasley két összeborult párt látott önfeledten ölelkezni a csomagok között.

- Khm... khm... Nem kéne indulni?

A fiatalok zavartan bontakoztak ki egymás karjaiból. A lányok zavartan igazgatták a frizurájukat, a két fiú pedig fülig pirulva téblábolt.

- Szia, Charlie! Bill és Fleur is jönnek? - fordult bátyjához Ron, hogy kiverekedje magát zavarából.

- Ők csak karácsonyra érkeznek, addig pár napot a Delacour-családnál töltenek. Mindenetek megvan?

Mindannyian bólintottak, azután végre elindultak.

A birtok kapujánál kijelölt hoptanalási pontnál egy ismerős auror örködött. Dawlish volt az, akit Harry már többször is látott a minisztériumban és a Roxfortban egyaránt.

- Karácsonykor találkozunk! - búcsúzott Hermione. Még egyszer megölelte Ront, intett a többieknek, majd egy perdüléssel eltűnt.

- Gyerünk! A megbeszélthelyen találkozunk - sürgette őket Charlie, szándékosan nem említve meg az úti célt.

Karon fogta Ginnyt, aki még nem hoppanálhatott egyedül, hiszen csak idén kezdte el a hoppanálási tanfolyamot, és köddé váltak. Pár pillanattal később a két fiú is követte őket.

***

Harry különösen élvezte az Odúban eltöltött napokat. A karácsonyi előkészületek varázsa mindent felülmúlt, ebben a meghitt és vidám családi légkörben. Csak Percy személyének említését kerülték feltűnően a Weasley család tagjai. Úgy érezte, ez élete eddigi legotthonosabb karácsonya.

Néha ugyan előkúsztak a múltból a Grimmauld téren, Siriuszal megélt karácsony keserű utóízű képei is. Keresztapja emléke sokkal élénkebb fájdalommal töltötte el, mióta szembesült vele, mennyire várta a férfit, hogy jelentkezzen az oda-vissza ikertükörből.

Ha ilyenkor eluralkodtak is rajta nyomasztó gondolatai, ebben a környezetben ez sosem tartott sokáig. A Weasleyktől hemzsegő házban mindig volt valaki, aki visszarántotta a valóságba. Elég volt egy kedves mosoly Ginnytől, egy térfa az ikrektől, vagy Ron dobta be egy sakkparti ötletét, és ismét a jelenben találta magát, szívében a várakozás izgalmával, és a meleg családi légkör biztonságérzetével. Végre megtapasztalta, milyen lehet szerető családban élni...

Ezekben a napokban mégis Ginny közelsége volt a legjobb dolog számára, ami még a közelgő kirándulás várható izgalmait is háttérbe szorította. A lány egész nap ragyogva sugározta mindenkire életörömét. Bár egyszer sem maradtak kettesben a zsongó házban, mégis láthatatlan vibrálás feszült közöttük, ha egy légtérben voltak.

A család legkisebb tagját olykor furcsán méregették a többiek emiatt, de csak Charlie fojtott el néha egy-egy mindent tudó mosolyt, látva a lány kivirulását Harry közelében.

Az ikreknek rengeteg munkájuk adódott a karácsonyi vásárlási láz idején. Csak néhány estét töltöttek az Odúban, akkor viszont nem hagyták ki húguk zaklatását, ami Ginny temperamentumát figyelembe véve jó szórakozást nyújtott számukra. Állandóan titokzatos hódolója kilétéről faggatták a lányt, aki legtöbbször frappánsan leszerelte őket, kritikus esetben pedig hol Ron, hol Charlie sietett a segítségére.

***

Karácsony reggelén Harryék későn ébredtek. Bágyadtan nyújtózkodtak az ágyban, mikor Ronnak végre bevillant, hogy az nagy kupac csomag az ágya végén nem más, mint a karácsonyi ajándékai. Nyomban kipattant az ágyból, és rájuk vetette magát. Mire Harry megtalálta és feltette a szemüvegét, barátja már az ágy mellett ült, és az egyik csomag tartalmát bányászta elő.

- Harry! Nézd csak, mit kaptam Fredéktől! - Egy fekete ruhadarabot fogott a kezében. - Páncélozott talár, pont olyan, mint a tiéd! - Ron lelkesen tovább bontogatta az ajándékokat. - Húúúú! A „*Seprűlovaglasi trükkök enciklopédiája*”! Ez szuper! Kösz. Te már olvastad?

- Igen, legalább háromszor. Nélküle nehezen viseltem volna a nyarakat Dursleyéknál. - Valódi családja gondolatára fíntor futott át Harry arcán, de barátja áradása gyorsan magához térítette.

- Nahát! A „*Legnagyobb sakkozók leghíresebb játszmái*”! Ez Hermione ajándéka. - A fiú Harry felé fordult, és az annak ágyán halmozódó csomagokra bökött. - Te meg sem nézed miket kaptál?

Harry odamászott és szemügyre vette a kupacot. Némelyik ajándék csomagolópapírján apró hulló csillagok röpködtek, egy másikon ficánkoló unikornisok ugrándoztak, egy harmadikon hópelyhek szállingóztak, és olyan is volt, amin aranycíkeszek cikáztak ide-oda. Már a látvány is mosolyt csalt az ajkára.

Az első, amit a kezébe vett egy kötött Mrs. Weasley féle pulóvert tartalmazott. Egy kisebb csomag pedig egy szépen bekeretezett izgó-mozgó varázsfényképet, melyen mosolyogva integetett az egész Weasley család. (Kivéve persze a most is hiányzó Percyt.) Ron barátja mellé telepedett, immár saját, új kötött pulcsiját viselve, és a képre mutatott.

- Ginny ötlete volt. Úgy gondolta, jól esne, ha éreznéd, hogy mindannyian a család tagjának tekintünk.

Harry meghatottan bólintott. Megfordította a fényképet. A hátoldalán felirat állt:

„Az új családod”

Az elfogadottság jóleső érzése öntötte el, amint a képet az éjjeliszekrényére állította.

- Köszönöm.

- Na, lássuk a többit! - lelkesedett Ron, és egy nagyobb csomagot tett az ölébe. - Ezzel kezd!

Harry előtt egy finom sárkánybőrölből készült, furcsa, tarisznyaforma oldaltáska volt. Ahogy kinyitotta, semmi furcsát nem látott rajta, így hát megköszönte barátjának ajándékát, habár el sem tudta képzelni, hogy valaha is használni fogja. A fiú buzgón integetett a tarisznya felé.

- Nyúlj bele, vagy tegyél bele valamit!

Harry fél kézzel belenyúlt. Karja könyékig eltűnt benne, de csak nyúlt tovább, mert még mindig nem érezte a táská alját. Végül már vállig kotorászott a furcsa szerzet belsejében, és széles vigyor terült el arcán.

- Nagyon szuper! Honnan van?

- Fred és George legújabb találmányainak egyike. Még a boltban sincs belőle, ez volt az egyik teszt példány.

- Hogy működik?

- Állítólag ez a holmi a tértágító bűbájoknak egy rugalmas változatával van kezelve. Akármennyit pakolsz bele, kifelé nem változik a mérete. Sajnos a súlya valamennyire érezhető marad, így vigyázni kell rá, hogy mit gyömöszölsz bele. - Ron mentegetőzve tárta szét a karját. - Sajnos még van mit fejleszteni rajta.

A fiú egy kupacba pakolta a sok édességet: csoki békát, kondéros kekszet, és egyéb nyalánkságot, valamint a szokásos téli kesztyű, sapka, sál jellegű ajándékot, amit Lupintól és Tonkstól kapott. Hermione ajándéka - természetesen egy újabb könyv -, a hatóságilag engedélyezett támadó bűbajok szabályos használatáról szólt. Dobbytól ismét egy saját készítésű műalkotást kapott, ezúttal egy marcipán figurát. A manók konyhaművészetéből kiindulva bizonyára nagyon finom szobrocska feltehetően Harryt ábrázolta, de valójában bármilyen emberszabású lény lehetett volna a fekete taláros, apró figura. Csak a szemüveg sejtette, hogy kiről mintázhatták.

A legutolsó egy kis fényes, fekete fa dobozka volt. Külsőjét díszes rúnák és mitológiai lények ábrái díszítették, belsejében puha bársonnyal bélelt apró rekeszekben, egyforma, kecses üvegcsek álltak különféle folyadékokkal töltve. Mellette egy cédulát talált:

*„Ez egy elsősegély bájital készlet. Mindig legyen kéznél!
Aberforth Dumbledore”*

- Nahát! Ez valóban váratlan meglepetés.
- Talán nekünk is kellett volna ajándékot küldenünk az öregnek? - vélekedett Ron.
- Majd megmutatjuk Hermionénak - szögezte le Harry, és öltözni kezdett. - Gyerünk reggelizni!

***

Amint lefelé botorkáltak az emeletről, fülüket kuncogó lányhangok ütötték meg.

A lépcső aljában Ront majdnem ledöntötte a lábáról a lelkesen nyakába ugró Hermione, aki nem sokkal ezelőtt érkezhetett. Ginny kezét a szája elé kapva kacagott bátyja bárgyú képén, majd ragyogó szemeit Harryre emelte.

- Köszönöm. Igazán szép az ajándékod - szája mosolyra húzódott.
- Szívesen. Örülök, hogy tetszik.

A lány felemelte bal kezét, és felvillantotta az első pillantásra órának tűnő, bőrszíjra rögzített szerkezetet. A kis eszköz ezüst kerete szép, fonott kelta motívummal volt díszítve, mutatója pedig stilizált, szintén kelta fonatú szívből végződött. A számlap helyén az égtájak jelzései álltak, akár egy iránytűn. Harry körbejárta a lányt, szemét a kis tárgyon tartva. A mutató mindvégig felé mutatott.

- Úgy látom, jól működik! - mosolygott a lányra.
- Ha azt kell mutatnia, akihez a szívem húz, akkor igen - súgta vissza a lány, hogy a többiek ne hallják.
- Én is köszönöm a képet... - kezdte Harry, amikor szavait hangos pukkanás szakította félbe. A mellettük megjelenő ikrek láttán Ginny gyorsan pulóvere ujjá alá rejtette furcsaságot.
- Boldog Karácsonyt! - kiáltotta Fred és George, miközben konfetti esővel borították a helyiséget. - Mindenkinek mindent köszönünk! - Ezzel egy újabb pukkanással eltűntek.

***

Ebéd után végre egyedül maradt a három barát a fiúk szobájában, és Harry Hermione elé tolta a kis fadobozkát a kísérőlevéllel együtt. A lány meglepett arccal olvasta a sorokat, és amikor végzett, a kíváncsian figyelő fiúkhoz fordult.

- Ha jól tudom, az igazgató portréján és rajtunk kívül senki sem tudja, hogy kapcsolatban állunk Aberforth Dumbledore-ral. Így van?
- Hát, ha jobban belegondolok, a többi festmény hallhatta a beszélgetést, amikor erről beszéltünk Dumbledore professzorral. Mi van, ha egy másik képkeretben elmondták valakinek... - kezdte Harry.
- A volt iskolaigazgatók portréi feltétlen hűséggel és titoktartással tartoznak az iskolának és a mindenkori igazgató személyének. Nem hinném, hogy ilyen előfordulhat, de azért majd utána járok. Úgy emlékszem, a Roxfort Történetében tettek róla említést.

Alaposan szemügyre vette a ládikót, és sorban minden üvegcset gondosan megvizsgált. Elolvasta a címkéket, majd a fény felé tartotta őket, némelyiket pedig kibontotta és elővigyázatosan meg is szagolta.

- Úgy látszik, valóban ő küldte a bájitalokat - szögezte le Ron.
- Az érdekes azonban az - folytatta a lány -, hogy ezek nem sima elsősegélynyújtó bájitalok.
- Hanem? - kapa fel a fejét a két fiú.
- Mindegyiknek a sokkal erősebb és gyorsabb hatású, kifinomultabb változata van a fiolákban.
- Ez mit jelent pontosan?
- Azt, hogy nagy kincset kaptál, Harry. Mindegyik különleges főzet a maga nemében. Talán még a RAVASZ előkészítőn sem tanulunk róla, csak a nagymesterek szoktak ilyesmit készíteni, külön megrendelésre.